PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 31. maijā *

Lieta T-373/03

Solo Italia Srl, Osona [*Ossona*] (Itālija), ko pārstāv A. Bensusāns [*A. Bensoussan*], M. E. Hāsa [*M.-E. Haas*] un L. Teljē-Lonjevska [*L. Tellier-Loniewski*], *avocats*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv I. de Medrano Kavaljero [*I. de Medrano Caballero*] un A. Foliārs-Mongirāls [*A. Folliard-Monguiral*], pārstāvji,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — franču.

otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks, persona, kas iestājusies lietā Pirmās instances tiesā, —

Nuova Sala Srl, Breša [*Brescia*] (Itālija), ko pārstāv E. Gavuci [*E. Gavuzzi*], S. Hasans [*S. Hassan*] un K. Pastore [*C. Pastore*], *avocats*,

par prasību par ITSB Apelāciju otrās palātas 2003. gada 10. septembra lēmumu (lieta R 208/2003-2), ar kuru apstiprināts atteikums reģistrēt vārdisku preču zīmi "PARMITALIA".

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA
(pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], tiesneses I. Labucka [*I. Labucka*] un V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 12. novembrī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 18. martā,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, iestāšanās rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 8. martā,

pēc tiesas sēdes 2004. gada 16. novembrī

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1 2000. gada 14. janvārī *Solo Italia Srl* (turpmāk tekstā — "prasītāja") Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums "PARMITALIA".

3 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, ietilpst 29. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: "Siers".

4 2000. gada 26. decembrī preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā].

5 2001. gada 16. martā *Nuova Sala Srl* (turpmāk tekstā — "persona, kas iestājusies lietā"), pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu, iesniedza iebildumus pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju attiecībā uz visām reģistrācijas pieteikumā minētajām precēm. Iebildumi balstīti uz to, ka pastāv Kopienas grafiska preču zīme "PARMITAL", kas ir reģistrēta 1998. gada 1. decembrī attiecībā uz precēm, kuras ietilpst tajā pašā klasē un atbilst tādam pašam aprakstam kā preces, kas aprakstītas iepriekš 3. punktā.

6 Ar 2002. gada 26. novembra lēmumu, kas procesa dalībniekiem pa faksu paziņots tajā pašā dienā, Iebildumu nodaļa iebildumus apmierināja. Būtībā tā uzskatīja, ka apskatāmās preču zīmes ir vizuāli, fonētiski un konceptuāli līdzīgas.

7 2002. gada 4. decembrī ITSB savā kontā no Francijā reģistrētas sabiedrības ar nosaukumu *OK SA*, kuras saistību ar prasītāju tas nesaskatīja, saņēma naudas pārskaitījumu EUR 800 apmērā ar atzīmi "PARMITALIA". Maksājuma uzdevums bija iesniegts 2002. gada 29. novembrī. Prasītāja savukārt savam pilnvarotajam pārstāvim izrakstīja čeku par EUR 1365, lai ITSB iesniegtu iebildumu rakstu. Tomēr izrādījās, ka pilnvarotais pārstāvis šo rakstu neiesniedza.

8 2003. gada 17. janvārī ITSB Finanšu daļa, uzskatot, ka tā vēršas pie prasītājas, nosūtīja vēstuli Francijā reģistrētajai sabiedrībai ar nosaukumu *Solo Italia France*, lai iegūtu informāciju par 2002. gada 4. decembrī saņemto maksājumu un norādītu, ka ir noteikts viena mēneša termiņš, kas beidzas 2003. gada 17. februārī, lai noskaidrotu maksājuma mērķi, un, ja tas netiks izdarīts, tiks uzskatīts, ka maksājums nav veikts, un to atmaksās.

9 2003. gada 17. februārī ITSB no prasītājas saņēma vēstuli, kurā norādīts, ka samaksātā nodeva attiecas uz apelāciju par 2002. gada 26. novembra lēmumu. Šai vēstulei bija pievienota apelācija franču valodā. Šī dokumenta tulkojums tiesvedības valodā (proti, angļu valodā) tika iesniegts 2003. gada 20. februārī.

10 2003. gada 3. martā prasītājas pilnvarotais pārstāvis ITSB nosūtīja 2002. gada 29. novembra pārskaitījuma kopiju. 2003. gada 14. martā ITSB tika informēts par jauna pārstāvja iecelšanu, kas 2003. gada 21. martā iesniedza jaunus procesuālos dokumentus.

11 2003. gada 24. martā ITSB informēja prasītāju par to, ka ir saņēmis tās apelāciju, un nodeva lietu Apelāciju padomei. 2003. gada 14. maijā ITSB nosūtīja prasītājai procesuālos dokumentus, ko 2003. gada 9. maijā iesniedza iebilduma iesniedzēja. Prasītāja uz šiem dokumentiem atbildēja 2003. gada 10. jūnijā, un ITSB paziņoja par šīs atbildes saņemšanu 2003. gada 17. jūnijā. 2003. gada 21. augustā prasītāja ITSB nosūtīja jaunu atbildi, kuras saņemšana tai tika apstiprināta 2003. gada 10. septembrī.

12 Ar 2003. gada 10. septembra lēmumu, kas prasītājai paziņots 2003. gada 17. septembrī, Apelāciju otrā padome lēma par prasības pieteikumu un noraidīja to kā nepieņemamu, pamatojot, ka nav ievērots Regulas Nr. 40/94 59. pantā noteiktais apelācijas termiņš. Proti, Apelāciju padome uzskatīja, ka minētais termiņš bija beidzies 2003. gada 26. janvārī un ka vēlākā saziņa nevar minēto apelāciju padarīt atbilstošu tiesību normu prasībām.

Lietas dalībnieku prasījumi

13 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti tiesas sēdē, kas notika 2004. gada 16. novembrī.

14 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt šo prasību par pieņemamu un atcelt 2003. gada 10. septembra lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 ITSB prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Tā kā persona, kas iestājusies lietā, nevarēja ierasties uz tiesas sēdi, tā savus apsvērumus ir iesniegusi pa faksu, un tie ar prasītājas un ITSB piekrišanu ir pievienoti lietas materiāliem.

Juridiskais pamatojums

18 Prasītāja atsaucas uz trim pamatiem, proti, attiecīgi Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECK) 6. panta pārkāpumu, Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 303, 1. lpp.), 55., 61. un 65. noteikuma pārkāpumu un Regulas Nr. 40/94 59. panta pārkāpumu.

Par divu pirmo pamatu pieņemamību

Par pirmo pamatu — ECK 6. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

19 Kā norāda prasītāja, ikviens, pret ko ir izvirzīta prasība, ir savlaicīgi jāinformē par lietām, kas pret viņu uzsāktas. Šī norma ir pārkāpta, 2002. gada 26. novembra lēmumu paziņojot pa faksu, jo nav ievērots paziņošanas drošības nosacījums. Tā kā paziņošana nav spēkā, tad no tās brīža nevarēja sākt skaitīt termiņu; no tā prasītāja secina, ka prasība ir jāatzīst par pieņemamu. Tiesas sēdē prasītāja atkārtoti apgalvoja,

ka pirmais pamats bija saistīts ar tiesiskās drošības neesamību un ka fakss, kas ne vien nebija parakstīts, bet arī, kā piebilst prasītāja, par kuru ITSB nav iesniedzis paziņojumu par saņemšanu, šo tiesisko drošību nevarēja nodrošināt.

20 ITSB uzskata, ka pirmais pamats nav pieņemams, jo tas nav pietiekami motivēts un neievēro Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

21 Tiesas sēdes laikā tas piebilda, ka pamats, kas attiecas uz ECK 6. panta pārkāpumu, katrā ziņā nav pieņemams, jo tas netika izvirzīts procesa laikā Apelāciju padomē.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

22 Apelāciju padomē prasītāja atsaucās vienīgi uz to, ka nav zinājusi ITSB procesuālās normas, ka nepastāv sajaukšanas iespēja starp "Parmital" un "Parmitalia", un argumentu, kas tālāk attīstīts trešā pamata ietvaros, proti — ka ar apelācijas nodevas samaksu pietiek, lai izpildītu formas prasības, kas tiek izvirzītas apelācijai.

23 Tādējādi ir skaidrs, ka prasītāja pamatu saistībā ar iespējamo ECK 6. panta pārkāpumu nav izvirzījusi procesa laikā ITSB un ka tāpēc tas nav ticis izvērtēts.

24 Turklāt ir jāatzīmē, ka, pirmkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 74. pantu "lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, [ITSB] aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu [pamatu un prasību], ko puses iesniegušas, pārbaudi" (Pirmās instances tiesas 2003. gada 22. oktobra spriedums lietā T-311/01 *Éditions Albert René*/ITSB — *Trucco* ("Starix"), *Recueil*, II-4625. lpp., 69. punkts).

25 Otrkārt, ir jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesā celtās prasības mērķis ir izvērtēt ITSB apelāciju padomju lēmumu likumību Regulas Nr. 40/94 63. panta izpratnē (Pirmās instances tiesas 2003. gada 5. marta spriedums lietā T-237/01 *Alcon*/ITSB — *Dr. Robert Winzer Pharma* ("BSS"), *Recueil*, II-411. lpp., 61. punkts; 2003. gada 6. marta spriedums lietā T-128/01 *DaimlerChrysler*/ITSB ("Calandre"), *Recueil*, II-701. lpp., 18. punkts; 2003. gada 3. jūlija spriedums lietā T-129/01 *Alejandro*/ ITSB — *Anheuser-Busch* ("BUDMEN"), *Recueil*, II-2251. lpp., 67. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā "Starix", 70. punkts). Proti, ja Regulas Nr. 40/94 63. panta 3. punkta izpratnē "Pirmās instances tiesai ir piekritība anulēt vai grozīt apstrīdēto lēmumu" [Pirmās instances tiesas kompetencē ir atcelt vai grozīt apstrīdēto lēmumu], šis pants būtu lasāms, ņemot vērā iepriekšējo punktu, saskaņā ar kuru "prasību var celt, pamatojoties uz nekompetenci [kompetences neesamību], būtisku procesuālu pārkāpumu, Līguma vai šīs regulas pārkāpumu vai kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar to piemērošanu, vai pilnvaru pārsniegšanu", kā arī ievērojot EKL 229. un 230. pantu. Pirmās instances tiesas veiktajai Apelāciju padomes lēmuma likumīguma izvērtēšanai tādējādi būtu jāattiecas uz tiesību jautājumiem, kas tikuši izvirzīti Apelāciju padomē (iepriekš minētais spriedums lietā "Starix", 70. punkts).

26 Jāpiebilst, ka Reglamenta 135. panta 4. punktā ir precizēts, ka "lietas dalībnieki procesuālajā rakstā nevar mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu" (iepriekš minētais spriedums lietā "Starix", 71. punkts).

27 Tādējādi prasītāja nevar lūgt, lai Pirmās instances tiesa izskatītu pamatu saistībā ar iespējamo EKK 6. panta pārkāpumu, kas nav ticis izvirzīts administratīvā procesa laikā ITSB.

28 Tas, ka ITSB savā procesuālajā rakstā nav norādījis, ka šis pamats iepriekš nav ticis izvirzīts, to minot tikai tiesas sēdes laikā, nemaina lietas iznākumu, jo tas, vai sakrīt apelācija Apelāciju padomē un Pirmās instances tiesā iesniegtā prasība, ir sabiedriskās kārtības jautājums, kas Pirmās instances tiesai jāizskata pēc savas iniciatīvas.

29 Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par otro pamatu — Regulas Nr. 2868/95 55., 61. un 65. noteikuma pārkāpumu

— Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

30 Pakārtoti prasītāja apgalvo — pieņemot, ka 2002. gada 26. novembra lēmuma par iebildumiem paziņošana atbilst principiem, kas izvirzīti ECK 6. pantā, tā tomēr ir prasībām neatbilstoša, jo neatbilst nosacījumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 2868/95 55., 61. un 65. noteikumā.

31 Prasītāja norāda, ka šīs paziņošanas izvērtēšana ļauj konstatēt, ka ne vēstule, ne minētais lēmums nav parakstīti un ka uz lēmuma nav arī zīmoga, ko paredz Regulas Nr. 2868/95 55. noteikums, jo tikai logotipu, kas atrodas uz pirmās lapas, nevar uzskatīt par zīmogu, ko prasa spēkā esošie tiesību akti.

32 ITSB uzskata, ka prasītāja pārmet arī to, ka Apelāciju padomes lēmumam, kas gan ir parakstīts, tāpat nav zīmoga.

33 ITSB uzskata, ka otrais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

34 Kā uzskata ITSB, attiecībā uz Iebildumu nodaļas lēmumu šis pamats, kas pirmo reizi izvirzīts Pirmās instances tiesā, ir jānoraida kā nepieņemams, jo Reglamenta 135. panta 4. punktā ir noteikts, ka lietas dalībnieki procesuālajā rakstā nevar mainīt Apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu.

35 Attiecībā uz paziņojumu par Apelāciju padomes lēmumu ar iespējamu procesuālo noteikumu pārkāpumu nepietiek, lai panāktu apstrīdēta lēmuma atcelšanu, jo pārkāpumi lēmuma paziņošanas procedūrā ir ārpus paša lēmuma un tāpēc nevar iespaidot tā spēkā esamību (Tiesas 1972. gada 14. jūlija spriedums lietā 48/69 *ICI*/Komisija, *Recueil*, 619. lpp., 39. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 28. maija spriedums apvienotajās lietās T-78/96 un T-170/96 *W*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-239. un II-745. lpp., 183. punkts). ITSB uzskata, ka jebkurā gadījumā būtiskas formas prasības nav tikušas pārkāptas, jo lēmums prasītājai ir ticis paziņots, kas to nav kavējis aizstāvēt savas tiesības (Pirmās instances tiesas 2002. gada 2. jūlija spriedums lietā T-323/00 *SAT.1*/ITSB ("SAT.2"), *Recueil*, II-2839. lpp.).

36 Visbeidzot, prasītājai nav leģitīmu interešu panākt lēmuma atcelšanu formas prasību neievērošanas dēļ, ja lēmuma atcelšana tikai liks pieņemt jaunu lēmumu, kas pēc būtības būs identisks atceltajam lēmumam (šajā sakarā skat. Tiesas 1983. gada 6. jūlija spriedumu lietā 117/81 *Geist*/Komisija, *Recueil*, 2191. lpp., 7. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedumu lietā T-43/90 *Díaz García*/Parlaments, *Recueil*, II-2619. lpp., 54. punkts; 2000. gada 20. septembra spriedumu lietā T-261/97 *Orthmann*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-181. un II-829. lpp., 33. un 35. punkts, un 2003. gada 3. decembra spriedumu lietā T-16/02 *Audi*/ITSB ("TDI"), *Recueil*, II-5167. lpp.).

— Pirmās instances tiesas vērtējums

37 Pirmkārt ir jāuzsver — izlasot prasītājas otro izvirzīto pamatu, nevar secināt, ka tā kritizē faktu, ka uz Apelāciju padomes lēmuma nav zīmoga. Faktiski, ievērojot prasības pieteikumu, tā sūdzas par Iebildumu nodaļas 2002. gada 26. novembra lēmuma paziņošanu. Gluži otrādi — prasītāja min Apelācijas padomes lēmumu kā piemēru, kam būtu jāseko, norādot, ka "interesants ir salīdzinājums ar Apelāciju padomes 2003. gada 10. septembra lēmumu, jo šajā gadījumā paziņotie dokumenti ietver pirmo lapu, uz kuras vienkārši atpazīšanai izvietots tas pats logotips, bet, kas attiecas uz šo lēmumu, gan vēstule, gan lēmums ir parakstīti".

38 Kas attiecas uz 2002. gada 26. novembra lēmuma paziņošanu, ir skaidrs, ka prasītāja pamatu saistībā ar iespējamo Regulas Nr. 2868/95 55., 61. un 65. noteikuma pārkāpumu nav izvirzījusi procesa laikā ITSB un ka tāpēc tas nav ticis izvērtēts.

39 Iepriekš 24.–26. punktā minēto iemeslu dēļ un, kā pamatoti norādījis ITSB, prasītāja nevar lūgt, lai Pirmās instances tiesa izskatītu pamatu saistībā ar iespējamo šo noteikumu pārkāpumu, kas nav ticis izvirzīts administratīvā procesa laikā ITSB.

40 Tiesas sēdē prasītāja ITSB šajā sakarā neatbildēja.

41 Tāpēc otrais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par trešā pamata — Regulas Nr. 40/94 59. panta pārkāpuma — pamatotību

Lietas dalībnieku izvirzītie argumenti

42 Tāpat pakārtoti prasītāja ir arī norādījusi, ka tās 2002. gada 29. novembra maksājuma uzdevums ir skaidri informējis ITSB par prasītājas nodomu iesniegt apelāciju. ITSB līdz pat 2003. gada 17. janvārim nelūdza prasītāju precizēt maksājuma mērķi. Attiecīgi 2003. gada 17. februārī prasītāja ITSB atbildēja, norādot uz sava pārstāvja kļūdu, kurš nebija rīkojies saskaņā ar tās norādījumiem.

43 Prasītāja, kā tā jau bija norādījusi 2003. gada 21. augusta vēstulē ITSB, uzskata, ka neviens tiesību akts neparedz īpašu formu, kādā ITSB iesniedzama apelācija, un ka ITSB bankas pārskaitījumu EUR 800 apmērā, kas veikts 2002. gada 4. decembrī un ietver norādi uz preču zīmi "PARMITALIA", acīmredzami ir identificējis kā prasītājas veiktu, jo tas ir 2003. gada 17. janvāra vēstules priekšmets.

44 Prasītāja tāpat uzskata, ka ar nodevas samaksu pietiek, lai izpildītu formas prasības, kas tiek izvirzītas apelācijai. Tā piebilst, ka ITSB atzīst, ka ir iekasējis šo summu un identificējis pārskaitījuma veicēju.

45 Tādējādi apelācija ir iesniegta termiņā un bija jāatzīst par pieņemamu, jo tā tika motivēta četru mēnešu termiņa ietvaros, proti, 2003. gada 17. un 20. februārī un 2003. gada 21. martā, un ka procesuālie trūkumi tika novērsti noteiktajā termiņā.

46 Visbeidzot, prasītāja norāda — ja ITSB izlēma savus lēmumus paziņot brīvā formā, izmantojot faksu, un uzsāka šī elastīgā paziņošanas veida izmantošanu apelācijas procesa ietvaros, tas tomēr nedrīkstēja ierobežot noteikumus šo apelāciju iesniegšanai un Regulas Nr. 40/94 78. pantā paredzētajai *restitutio in integrum* procedūrai. ITSB, šauri interpretējot šīs Regulas 59. pantā paredzētos nosacījumus un 78. panta īstenošanas noteikumus, lietas dalībniekam, kas cietis sava pārstāvja kļūdas dēļ, atņem visas apelācijas iesniegšanas iespējas, liedzot prasītājai sevi taisnīgā veidā aizstāvēt.

47 Tiesas sēdē prasītāja norādīja, ka ITSB savā lūgumā *Solo Italia France* sniegt precizējumus — kas, kā tā norāda, ir "labs partneris" — bija jāatgādina par divu mēnešu termiņu un jāsāk tas rēķināt no jauna no šī lūguma brīža. Fakts, ka ITSB nebija atmaksājis EUR 800, arī pierāda, ka tas uzskatīja, ka apelācija ir iesniegta noteikumiem atbilstošā veidā.

48 Tiesas sēdē prasītāja tāpat precizēja, ka tā faktiski nelūdza piemērot Regulas Nr. 40/94 78. pantu, bet ka tā vēlējās uzsvērt, ka procedūra *restitutio in integrum* nav piemērojama pārstāvja kļūdas gadījumā.

49 ITSB uzskata, ka, ievērojot Regulas Nr. 2868/95 48. noteikuma 1) punkta c) apakšpunktu un 49. noteikumu, kā arī Regulas Nr. 40/94 59. pantu, lai apelācija būtu pieņemama, tai ir jāizpilda trīs šādi kumulatīvi nosacījumi: pirmkārt, apelācija ir jāiesniedz divu mēnešu laikā pēc apstrīdētā lēmuma paziņošanas, norādot apstrīdēto lēmumu un precizējot apjomu, kādā lūdz šī lēmuma grozījumu vai anulēšanu [grozīšanu vai atcelšanu]; otrkārt, divu mēnešu laikā ir jāsamaksā apelācijas nodeva; treškārt, četru mēnešu laikā pēc apstrīdētā lēmuma paziņošanas jāiesniedz rakstveida paziņojums [procesuāls raksts], kurā izklāstīts apelācijas pamatojums.

50 Turklāt ITSB norāda — kaut arī prasītāja šo jautājumu nav iztirzājusi, apelācijas nodevas samaksas formalitāšu nokārtošanai piešķirtā termiņa sekas nav pagarināt terminu dokumenta iesniegšanai.

51 Tas, visbeidzot, uzsver, ka prasītāja nav iesniegusi prasību *restitutio in integrum*.

52 Tiesas sēdē ITSB norādīja, ka tas nebija varējis identificēt saikni starp sabiedrībām *OK SA* un *Solo Italia*, ka summa EUR 800 apmērā varēja būt domāta vairāku nodevu vai prasību samaksāšanai, ka divu mēnešu termiņš ir obligāts termiņš, kura pagarināšana nav ITSB finanšu dienesta kompetencē, un ka šis dienests nevarēja prasītājai atgādināt, ka rit divu mēnešu termiņš, jo tas nevarēja zināt, ka tas attiecas uz apelācijas iesniegšanas termiņu. Vispārīgi tā finanšu dienesta kompetencē, kuram, starp citu, ir īpaša informēšanas sistēma, nav veikt šādus meklējumus; vēl jo vairāk — pat ja tas būtu sapratis, ka šī summa atbilst apelācijas nodevai, tam nebija pienākuma brīdināt prasītāju par apelācijas termiņa pastāvēšanu.

53 Visbeidzot, kas attiecas uz *restitutio in integrum*, ITSB tiesas sēdē izskaidroja, ka šī principa piemērošana nav pilnībā izslēgta pilnvarotā pārstāvja kļūdas gadījumā; divi Kopienu tiesu iestāžu spriedumi šādu iespēju atstāj atklātu.

54 Persona, kas iestājusies lietā, ITSB argumentiem piebilst, ka 2002. gada 29. novembra maksājuma uzdevumā figurē sabiedrība *OK SA* — firma, kas nav ļāvusi rast saikni ar

sabiedrību *Solo Italia Srl*; tā norāda, ka tādējādi ITSB savu 2003. gada 17. janvāra lūgumu sniegt precizējumus nosūtīja pavisam citai sabiedrībai — sabiedrībai *Solo Italia France*, kas reģistrēta Francijā, nevis Itālijā.

55 Visbeidzot, iebilduma iesniedzēja norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 78. panta 2. punktu *restitutio in integrum* var prasīt tikai tad, ja iesniegts rakstveida pieteikums un vienlaicīgi samaksāta attiecīgā nodeva, un ka šobrīd šādu prasību iesniegt nevar, jo ir beidzies noteiktais viena gada termiņš.

Pirmās instances tiesas vērtējums

56 Atbilstoši Regulas Nr. 40/94 59. pantam paziņojums par apelāciju Birojā rakstveidā jāiesniedz divu mēnešu laikā pēc tā lēmuma paziņošanas dienas.

57 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka šī termiņa ietvaros ITSB nav nosūtīts neviens rakstveida paziņojums.

58 Ja saskaņā ar šo pantu apelācija netiek uzskatīta par iesniegtu, kamēr nav samaksāta apelācijas nodeva, attiecīgas summas pārskaitījums pats par sevi nav uzskatāms par līdzvērtīgu dokumentam, kura iesniegšanu prasa šis pants.

59 Turklāt ne no tiesību aktiem, ne judikatūras neizriet, ka ITSB vai, precīzāk, tā finanšu dienestam būtu pienākums brīdināt iespējamos apelāciju iesniedzējus Apelāciju padomē par Regulā Nr. 40/94 paredzēto prasību neievērošanas sekām.

60 Attiecībā uz *restitutio in integrum* Regulas Nr. 40/94 78. panta noteikumi neizslēdz šī principa piemērošanu pilnvarotā pārstāvja kļūdas gadījumā. Tomēr ir jāizpilda tā nosacījumi, tostarp tie, kas prasa pierādīt, ka ir veikti visi vajadzīgie pasākumi atbilstoši apstākļiem (attiecībā uz noguldītāja pilnvarotā pārstāvja apakšpilnvarotā kļūdu skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 20. jūnija spriedumu lietā T-146/00 *Ruf* un *Stier*/ITSB ("DAKOTA"), *Recueil*, II-1797. lpp., 55.–61. punkts).

61 Tā kā šajā gadījumā Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētie nosacījumi nav izpildīti, ir noraidāms arī trešais pamats un tātad arī prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tāpēc tai ir jāatlīdzina ITSB un personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumi atbilstoši to prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Cooke Labucka Trstenjak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā, 2005. gada 31. maijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

J. D. Cooke